

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Instructorii Conscientiæ R. P. F. Lvdovici Lopez Ordinis Prædicatorvm ...

In qua reliquæ materiæ quæ ad Instructionem Conscientiæ pertinent ex
Orthodoxis Ecclesiæ iudiciis & scholasticorum Theologorum, tum
Iurisconsultorum resolutionibus scitu perutiles latè & copiosè disputantur

López, Luys

Lvgdvni, 1588

De dolo, leui, & lata culpa, & de casu fortuito, & in quibus contractibus, de
his quis teneatur, & de contractibus commodati, depositi & locationis. Cap.
XLVI.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41259

loca non praesumitur ignorari in tali loco. Neque protegere se potest quis ignorantia censura; contra se lata cuius fama scilicet quod contra se lata esset ad ipsum pervenit licet dubitavit neque certo scivit, & licet locum in Navarrum possit quis se protegere & excusare ignorantia in conscientia, quando rem non novit nisi per unum testem, quia vni soli non tenetur credere: non tamen quod certioratus est per duos testes fide dignos, quia tenetur eis credere; sed de ignorantia: satis imputatur autem ignorantia actu quando tempus est acquirendi scientia sicut in aliis omissionibus contingit.

¶ De dolo, leui, & lata culpa, & de casu fortuito, & in quibus contractibus, de his quis teneatur, & de contractibus commutatis, depositi & locationis.

CAP. XLVI.

Postquam de ignorantia, quae dicenda occurrere sibi brevitatem possibili perstrinximus: superest ad moriā de dolo, & lata culpa, & leui, & leuissimae revertentur.

Q. 1.

¶ Et primo quaeritur utrum dolus annullat contractum quam quaestionem breviter per haec dicta expenditram linquimus. Dicimus igitur primo quod dolus contractum spiritualem non annullat, ut verbi gratia cum quis dolo inductus est ad religionem & professionem solennem, talis professio valet; Ideoque tenet talis contractus, quia per talem dolum non ad deteriorem conditionem statuitur.

Ita Pat. norm. opt. natur. in c. cu dilecti.

de empt. et vend.

¶ Secundo dicimus, dolus dans causam contractus annullat contractum temporalem: qui est bonae fidei, ut verbi gratia quando quis dolo fuit inductus ad vendendum, quod tamen alias non erat venditurus, ita Panor. in dicto capitulo cum dilecti, quia fuit involuntarius causa substantiam contractus.

¶ Tertio dicimus, quando dolus interveniens in contractu tantum est incidens; sed non dat causam contractui in foro exteriori: sic contractus talis non est ipso facto nullus: nec venit in foro exteriori rescindendus: nisi in casu quo contractus venditionis factus fuit ultra medium iusti pretij, vel ubi contractus emptionis factus

fuit infra moderatam iusti valoris, & ratio est quare non
est in hoc casu ipso facto contractus nullus, quia alias non
fuit emptor, vel venditor inuoluntarius circa emptionem
vel venditionem, sed tantum circa pretium.

¶ Quarto dicimus: quod in contractibus stricti iuris,
id est qui strictissime interpretantur secundum Syluestrum
eiusmodi sunt stipulatio, mutuum, & similia: ubi non ve-
niunt ysuræ eximoræ, in his inquam dolus non annullat
contractum talem. Ideo talis contractus stricti iuris tenet
sed tamen agens ex eo eliditur ope exceptionis.

¶ Nunc vero de lata culpa, & leui & leuissima per-
agendam venit quarum descriptiones prius nosse oportet.
Igitur lata culpa est secundum Nauarrum quam re-
gulariter omnes communitate vitant, vel secundum Me-
tinam lata culpa est negligentia, quam negligentissimi
solent committere qualis est eius qui in porta domus, vel
extra domum, vel in scamno librum sibi commodatum
relinquit.

¶ Culpa vero leuis est quam regulariter homines di-
ligentes suæ professionis euitant secundum Nauar. vel
secundum Metinam est illa, quæ solita est cadere in homi-
nem mediocre diligenter diligentem qualis est eius qui librum
aliquem in suo cubiculo ostio tamen aperto relinquit.

¶ Leuissima vero culpa dicitur illa quam homines di-
ligentissimi vitare solent, vel secundum Metinam est
negligentia illa quæ solet cadere in homines diligentis-
simos qualis est ille qui librum commodatum intra cubi-
culum relinquit: quod clauem obserauit: non tamen manu
an bene obseratum esset tentauit iuxta communem opi-
nionem.

¶ Sed & de casu fortuito dicendum nobis est, quod
casus fortuitus est inopinatus rei euentus qui præuideri
non potest etiam per diligentissimum. Igitur casus for-
tuitus est quod sine ullo dolo, & culpa eius à quo agitur
contingit. Qualia sunt quæ contingunt per bellum ino-
pinatum, furtum latronum, terræ motum, gelu, grandis-
nes, fulmina & alia similia. Itaque aliquis euentus potest
esse fortuitus respectu unius, id est incendium passus &
non respectu alterius, id est incensoris.

b Syluest.
verbo con-
tractus. §.
3.

c l. si quis
cum aliter.
ff. de verb.
oblig. vide
Tabienam,
verb. doctus
§. 7.

d Nauar.
Sum. Lat.
c. 17. num.
178.

e Met. in
sua instr.
fol. 156.

f l. que for-
tuitus. C. de
pign. actio

Q^o. 2. ¶ Sed iam quaeritur hic primo, an quis teneatur de damno quod ex casu fortuito contingit. Communis teneatur responso ad quaestionem est, quod regulariter etiam in contractu qui fit gratia alterius tantum, ut in commodatione equi, casus fortuitus non imputatur ad restitutionem, sed res tunc perit domino: nisi in tribus casibus. Primo, quando culpa praecedat, ut si commodauit tibi equum, ut ires Salmanticam, & iuisti Valentiam, & per Valentiae iter incidisti in latrones, à quibus vi spoliatus es, id tibi imputatur, & non domino, capit. vulco, de commod.

¶ Secundus est cum sit pactum, ut si pacto conuenisti, ut tenereris pro casu fortuito, ut si casu fortuito amisereris, tibi recipienti periret. Et ratio huius fecerunt casus est, quia pactum contra accidentalia contractus vincit legem. Secus quando esset contra substantialia. ¶ Tertius casus est, quando praecessit mora, & res commodata facta fuit deterior, aut perijt aliter quam perijt apud commodantem, ut si quia tempore debito non restituiti rem commodatam perijt, tibi imputabitur ad restitutionem: Sed in hoc casu loquendo in conscientia, quando equus commodatus debito tempore si fuisset restitutus, eum dominus non vendidisset, neque ex eo aliquid lucratus fuisset: sed eodem modo apud eum erat periturus, ut apud commodatarium morosum periret secundum nobiles auctores, ex aequitate tunc commodatarius non est obligatus ad aliquid domino equi restituendum postquam re vera in hoc casu non apparet recepisse damnum ex mora.

Q^o. 3. ¶ Porro quaestio corollaria. & a iurisdicis etiam pertinens sequitur, an ex generali pacto commodatarius teneatur de omni casu fortuito nullo expresso, ut si pacto conuenit mutuarius, ut teneretur pro omni casu fortuito nullo expresso. Igitur pro illucidatione quaestionis assertum primum, ex generali pacto, scilicet ut commodatarius teneatur de omni casu fortuito, nullo expresso, etiam si fecerit firmaveritque hoc iuramento, non manet obligatus ad ea quae in specie non fuisset se obligaturus, si aduertisset. Et hoc etiam in conscientia maxime tenet.

net. Ita tradit Ioannes Andreas in dicto capitulo vnico de commod. Et huius ratio est ne cōtingat exinde, quod sub inuolutione verborum, & generalitate quis renuntiet ei iuri cui non esset in specie renunciaturus.

¶ Secundum assertum sit, si in tali pacto generali de obligando se pro quocunque casu fortuito, fuerunt aliqui casus fortuiti nominati, vel expressi, tunc si sequuta est clausula generalis, videlicet dicendo de istis & sic de omnibus aliis me obligo, tunc censetur tantum obligatus ad casus fortuitos venientes consimiles expressis, & non ad maiores. Hoc autem assertum patet ex textu aureo, & notabili conducenti ad multa in Clementina nō potest de procuratoribus: vbi insinuat clausula quod generalis clausula in odiosis non comprehendit maiora expressis: secus in odiosis, & intellige supra dicta etiam si tale pactum generale firmeretur iuramento, quia iuramentum non obligat ultra consensum iurantis cap. quintaualis de iureiurando.

i Bartol. in §. quastio. l. sed et si quis. ff. si quis cau. k Innoc. in c. sedes, de rescript.

Qd. 4.

¶ Sed ambigere quis causidicus poterit, an casu quo res commodata extimata datur, iam commodatarius teneatur de omni casu fortuito maxime si generali pacto ad id se obligauit. Videtur quod sic quia sic: contingit in dote, quando extimata traditur. Nihilominus respondetur, quod supra dicta asserta etiam verum habent quando res commodata extimata datur, quia extimatio talis non facit quod commodatarius ad plus teneatur, quam si non extimaretur res commodata, auctore Panormitano in dicto capitulo vnico.

¶ Sed si queras ad quid igitur deseruit talis extimatio in hoc casu? Respondetur sane quod talis extimatio ad hoc facit, vt si ex culpa recipientis pereat res commodata, dominus rei liberetur à probatione valoris rei commodatæ.

Qd. 5.

¶ Vltimo tandem dicimus, quod si res extimata datur cum pacto, quod res vel extimatio reddatur, tunc periculum peremptionis transit in recipientem, sed non transit periculum deteriorationis in hoc casu commodati, licet etiam pecunia data in bursa clausa censetur data ad custodiā, vnde custos non poterit ea expendere: Si tamen datur cum facultate vt ea pecunia custos, vel depositarius

l. plerumque. ff. de iure dot.

tarius vtatur iam depositum, vel custodia illius pecunia secundum Nauarrum per concessionem vsus transit in mutuum. Vnde tunc etiam si casu fortuito, absque vlla culpa perierit, custodi vel depositario in hoc casu perbit, ac perinde soluet eam.

Q^o. 6.

¶ Ultra prædicta iam necessarium est scitu dubium istud quando aliquis in contractibus teneatur de dolo, quando vero de lata culpa, aut leui, aut de leuissima. ¶ Si igitur primum pro apertione questionis dictum, quando aliquis contractus in fauorem, & utilitatem solum alterius contrahentium fit, ille regulariter teneatur de dolo, & culpa lata, leui, & leuissima, alter autem, in cuius gratiam non est, non nisi de dolo, vt in commodati contractu qui regulariter est in gratiam comodatarij tantum, teneatur de leuissima etiam. In contractu vero depositi, qui fit regulariter in utilitatem deponentis, depositarius non teneatur nisi de dolo, & de lata culpa.

l. contra-
Eius. ff. de
reg. iur. cū
notatus, sibi
per Dec.

¶ Secundum dictum sic quando contractus in fauore, & utilitatem vtriusque fit, vterque teneatur de dolo & lata culpa & leui, sed non de leuissima, vt in locatione que contractus est: qui gratia vtriusque contrahentis fit. Vnde neque de casu fortuito teneatur. ¶ Hinc inferretur Metina in contractu depositi, si quis receperit torquem auri ad custodiendum, nisi per culpam latam custodientis perierit, non teneatur restituere huiusmodi torquem aureum, quia non sufficit perisse ex leui, vel leuissima culpa custodis, vel depositarij. Cuius ratio profertur, quia depositum torquis, vel custodia eius solū est in utilitatem illius torquis domini, & sic sufficit vt restituere non teneatur, quod in illa catena aurea illam mediocrem adhibuerit diligentiam, illam custodiendo, que in rebus propriis domus adhiberi solet.

m Met. in
sua instr.
fol. 157.

¶ Hinc etiam inferretur in contractu locationis qui gratia vtriusque partis fit, si verbi gratia mola mihi locata periret, nisi periret, culpa mea lata, aut leui non tenebor ad illam restituendam domino, quia in hoc contractu non teneatur conducens molam, nisi de lata culpa & leui, & non de culpa leuissima, aut de fortuito casu.

Q^o. 7.

¶ Sed iam Metina m interferret hoc dubium an si ego decepi locantem mihi malam pro quatuor diebus, et

S. Amanica

Salmantica ad Vallisoletum : si duobus diebus illud iter peragendo mula illa mihi locata in ipso itinere mortua est, an reus siam ad restituendā illam. Quam quaestione sic facilliter ibi expedit Merina dicens, quod nisi alia mercesselet culpa : sola deceptio qua sic locatorem decept, in obligationem restituendi illam non me inducit, quia ex Salmantica ad Vallisoletum, non plus itineris est quam quod solita est mula peragere duobus diebus. Si igitur subministraui ei sufficienter cibum si itinere obire, domino suo videtur periisse, quia talis deceptio nō videtur fuisse causa obitus mulae, neque ad eius mortem ordinata, sed si in foro exteriori coram iudice hæc deceptio probaretur, forte cogeret illam soluere, sed in conscientia non teneor.

¶ Cæterum quoniam pro intelligentia naturæ contractuum & in singulis ad proferendam sententiā in utroque foro, multum refert scisse, in quibus contractibus transferatur dominium, in quibus vero tantum vsusfructus, ideo primo id dubij illucidemus est opus. Igitur inter contractus non transferentes dominium primus est contractus depositi per quem sola custodia rei alteri committitur & regulariter fit in fauorem deponentis, & commendantis, licet quando exponit se depositarius se offerens ad custodiendā rem: secundum doctores aliquos videtur teneri de leui culpa, quia gratia sui etiam videtur depositarius se obtulisse. Sed hoc ita præsumetur in foro exteriori, sed in conscientia non stabitur tali præsumptioni, sed potius rei veritati, & confessioni talis depositarij.

¶ Secundo contractus commodati non transfert dominium sed solum per illum conceditur vsus alicuius rei que vsu non consumitur, vt verbi gratia æqui, vt commodatio gratuita mulæ, libri, vestis, & id genus aliorum. Et regulariter commodatio fit in fauorem recipientis tantū. Vnde in hoc casu si commodatarius recipiat rem commodatam si illa res deterioretur, vel pereat, tenetur de dolo, & culpa lata, & leui, & leuissima in capitulo de commodat. quia in talibus debuit adhibere curam talem, qualem in rebus suis. Nec hoc sufficit si res potuit diligentius custodiri, quia tenetur eam negligentiam

n. l. i. ff. de licet. ff. de pos.

o. Videtur. ff. de comod. & cond.

*p ff. de a-
ctio. 7 o-
blig. l. i.
Q. 8.*

tiam cauere in custodienda re sibi commodata, quam diligen-
tissimi solent vitare: de casu autē fortuito, quia & i-
diligentissimo nequit caueri, commodatarius non tenetur.
¶ Sed quid si commodatarius recipit rem commoda-
tam gratia commodantis tantum, vt verbi gratia, si com-
modauit tibi vestes pulchras, vt ornatior ad me venires
ad me honorandum, & comitandū in festo. ¶ Dico tunc
in hoc casu commodatarius recipiens huiusmodi vestes
si pereant, vel deteriorerentur solum tenetur de dolo tan-
tum. l. si vt certo. ff. eod. tit. Sed quia etiā lata culpa cogi-
paratur dolo vt habetur. l. quod nerua. ff. deposit. vbi di-
citur quod lata culpa est, si minor cura alienis rebus adhibe-
atur, quam propriis: ideo cum Hostiensis tenendum est
quod etiam in isto casu, vbi commodatarius tenetur solum
de dolo, quia tantum gratia commodantis recipit, tene-
tur etiam de lata culpa, & non vltra.

*Q. 9.
¶ Glos. si
vt certo. §.
interdum.*

¶ Sed quid si commodatarius recipit rem commoda-
tam gratia vtriusque? Respondetur, tunc tenetur recipiens
de dolo & lata culpa & leui: sed non de leuissima. §. si
cundum Hostiensem.

Q. 10.

¶ Sed dubitari à quibusdā poterit hic & merito, vtrum
regula generalis sit obseruanda non solum in commoda-
tati contractu: sed etiam in omnibus contractibus, vbi
recipitur aliquid tantum gratia recipientis, scilicet quod
teneatur etiam de leuissima culpa.

¶ Igitur ad hoc respondet Panormitanus dicto capi-
tulo vnico, hoc non esse speciale in commodato: sed esse
generale in omnibus contractibus, vbi recipiens gratia
sui tantum recipit aliquid quod tenetur etiam talis de
culpa leuissima: fallit tamen in contractu precarij, vbi
quis non tenetur nisi de dolo, quia precariū potest sem-
per reuocari: non autem commodatum.

*ff. de reg.
iur. l. con-
tractus.*

¶ Præterea ex prædicto præiactō fundamento, quia in
contractu commodati non transfertur dominium, præ-
ter solutio ad illam quæstionem si commodatarius rem
commodatam per nūcium remisit idoneum, & casu fortui-
tuito res commodata perit an tenetur commodatarius
ad eam amplius restituendam.

¶ Quia respondemus quod non tenetur, quia res do-
minio suo perit, sic res commodata seclusa culpa commo-
datarij

datarij qualis non fuit in hoc casu.

¶ Secundo dicimus, quod quando nuntius non fuit idoneus, secus est, quia tunc tenebitur commodatarius restituere rem missam si perit ex culpa nuntij, quia sibi imputet, si per idoneum nuntium misit.

¶ Tertio dicimus, quod in hoc casu si nuntius fuit infidelis: & tamen comuniter reputabatur fidelis: tunc si culpa istius nuntij res commodata per ipsum missa perijt: non tenebitur mittens, quia non fuit in culpa in d.l. argetur.

¶ Insuper & ex eodem contrario principio patet solutio ad illam questionem mutuatarius pecuniam sibi mutuatam, aut triticum, aut vinum, aut oleum, aut res vsu consumptibiles sibi mutuatam, quae consistunt in pondere, numero, & mensura, si per nuntium etiam fidelem, & idoneum misit, & casu fortuito pereant, an teneatur eas restituere iterum; quia satis solutio patet ad eam. Nam ex eo quod in mutuatione rerum vsu consumptibilium, in mutuatarium transferretur dominium, & quia res secundum domino suo solet perire, apparet planum esse quod talis mutuatarius ab restituendo pecuniam quocumque casu amissam: antequam recipiat eam, qui mutuauit sibi non liberatur, nisi in casu quo mutuans vinum, aut rem a se mutuatam exigens nuntium delegauit mandans mutuatario, vt suo nomine tali nuntio solueret, quia tunc post solutam pecuniam si aliquo casu fortuito, vel infidelitate talis nuntij perisset, quia iam mutuanti perit, & non mutuatario, ideo mutuatarius eam soluere iam non tenetur.

¶ Hinc corollarie elicitur, quod depositum praedictarum rerum in numero, pondere, & mensura consistentium si fiat facultas depositario vt eis utatur, tunc incipit esse mutuum simulac depositarius incipit eis uti. Et quia in mutuo transfertur dominium in mutuatarium, ideo talis depositarius in hoc casu quocumque casu fortuito praenictae res depositae pereant etiam sine culpa sua, tenetur eas restituere, quia iam per concessionem vsus earum, & per vsum earum simul ex contractu depositi secundum Nauarrum transferunt in contractum mutui.

¶ Ad haec & illa quaestio, quae non curiosa, solum est, sed

s. l. Argens
t. m. ff. com.
mod. & ib.
gl. & Bar.
l. cum
qu. ff. cod.
tit. & 10.
de depof.
ro in cap. s.
gnficare.
de pignor.
Q. II.

t. l. certi co-
ditio. §. fin.
cum i. seq.
ff. de rebus
credis. c. l.
quintus. ff.
deposi. vel
contra.
¶ Nauar.
cap. 17. nu.
180.
Q. II.

etiam utilis accedit. Virum commodatarius, qui non potest saluare res proprias, & accommodatas possit præferre res suas. Hæc quæstio expedita satis manet per hæc sequentia dicta. Primo quod commodatarius qui non potest simul saluare res proprias, & accommodatas potest præferre suas etiam viliores accommodatis pretiosioribus quando accommodatum fuit factum gratia accommodantis in dicto cap. l. si vlcerto. ff. eod.

¶ Secundo dicimus, si res erant eiusdem pretiositatis & commodatum fuit gratia recipientis, tunc non potest præferre res suas. lege in rebus. ff. eodem. tit.

¶ Tertio dicimus, quod si commodatum est factum gratia vtriusque tunc potest commodatarius ceteris paribus suas res præponere, quia plus sua quam aliena diligere debet.

¶ Quarto adijcimus, quod quando commodatum fit tunc gratia commodatarij potest præponere res suas digniores alijs minus dignis accommodatis, quia quilibet diligens, & diligentissimus hoc faceret, & ipse recipienti ad plus non tenetur, vt supra dictum est.

Q. 13. ¶ At & pro causidicis hæc quæstio non venit dissimulanda, an commodatarius allegans res perditas teneatur

probare. ¶ Teneatur inquam probare.

¶ Sed si queratur quomodo commodatarius id probabit, dicitur ad hoc quod si sunt casus aperti vt incertum, bellum, tempestas aperte probabitur, si vero casus sunt occulti, probabitur per coniecturas habitus, respectu ad qualitatem personæ, & similia.

¶ Si vero ex aduerso dolus, vel culpa allegetur probabitur ex casu non facile sine culpa contingenti. Vide S. p. uestrum verbo commodatum in fine.

¶ Porro quoniam de contractibus, non transferentibus dominium copimus agere, vt omnes prosequamur, dicimus quod etiam contractus locati & conducti non transferant dominium, sed per eos usus alicuius rei, quæ vsui consumitur pretio conceditur, toto tit. ff. & C. locati in decre. eo. tit. qualis est concessio non gratuita vsui domus, prædij, mula, equi & id genus aliorum. Contractus quoque pignoris dominium pignoris non transfertur in pignoratitium, sed per eum debitor creditori aliquam

in cautione

x Hoc asse
rit Bart. l.
si quis ex
ar. c. raris.
ff. de eden.
do. & Pa
norm. c. ba
na fides. de
deposi.

Q. 14.

cautionem pignorat. ¶ *¶* Iam vero meminisse restat de contractibus transfe-
rentibus dominium, de quorum numero sunt emptio, & venditio. ff. & C. de contrahendis emptio. permutatio, do-
natio, mutuum per quod gratis creduntur res, quarum nu-
mero, pondere, & mensura consistunt, & vlti consu-
mantur, qualia sunt pecunia numerata, panis, vinum &
oleum.

¶ *¶* Vbi superadduntur multa de materia depositi, & commodati
ante tempus commodatum repeti possit & de vici-
tate in alium usum. Et an possit retineri in debiti recompen-
sationem.

CAP. XLVII.

¶ *¶* Am supradictis fundamentis iactis, & questionibus
inde emergentibus expeditis, superest de hac materia
depositi, & commodati reliqua percurrere. ¶ Addimus au-
tem, & hoc ex Nauarro, animadversione dignum do-
cumentum, quod quia regulariter depositum gratia so-
lius deponentis fit, & quia vt dictum est per contractu gra-
tia alterius partis tantum factu, altera pars de leui culpa
non tenetur, ideo si depositarius, vel custos ob custodiam
aliquam mercedem accipit: tenebitur si sua culpa quam-
uis leui amittat, non autem leuissima contra Armillam de-
positum, vel calu fortuito, nisi praecesserit mors in re-
stituendo, vel pactum quod ad id eum obligaret, vt supra
diximus, licet vt supra meminimus, non valeret pactu ne
depositarius de dolo teneatur, quia est contra bonos mo-
res, & occasionem peccandi praerberet quod licitum non
est.

¶ *¶* Adde insuper quod etiam, quando gratia depositarij
depositum factum est, tenetur de culpa leui, & etiã quan-
do ipse se obtulit custodem, ob quod qui deposuit, alteri
diligentiori committere onus iuxta communem, quam
sententiam. ¶ Nauarrus sequutus Decium in d. reg. con-
tractus limitauit dicens, no esse veram: nisi quando custos,
aut depositarius se ob suam vtilitatem obtulit, & non quo
gratificaretur deponenti, aut operam suam ei nauaret.

¶ *¶* Hinc ex praedicta doctrina Nauarti autumo veram
esse sententiam Nuruenae dicentis, religiosos se offeren-

y l. i. ff.
C. de pi-
gnor. & eo
dem tit. in
decret. ul.
z l. z. §. ap-
pellata. ff.

de reb. cre-
dit.

a cap. ex
parte. de co-
suet. l. con-
uenire. ff.
de pact. do-
calib.
b Nauar.
Sum. l. ab.
cap. 4. n. 4.
3.

tes

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN